Xornada informativa FSE (7-10-2013)

Saúdos.

Consellería de Cultura, Educación e Ordenación Universitaria
Servizo de Xestión Económica e Educación de Adultos
Manuela Baliña de Jesús
José Lorenzo Prado
Lourdes Feros Carrasco
José Alejo Losada Aldrey

Tfno: 981-546539 -881-997499 – 981-540207 - 981-546537

Email: fse.galicia@edu.xunta.es

http://www.edu.xunta.es/web/fse

http://www.conselleriadefacenda.es/web/facenda/areas-tematicas/planificacion-e-fondos/p-o-fse-galicia-07-13

Desculpar a ausencia do DX. Reunión cos auxiliars de conversa.

Como se vai a desenvolver a reunión: primeira parte relativa aos formularios do profesorado que se acaba de realizar, certificación.
Segunda parte, falaremos de como facer a xustificación de gastos de funcionamento.

Non se esquecer de asinar na folla de asistencia para ter como evidencia de realización da xornada.

Faltan centros por enviar formularios.

1. Gastos de funcionamento.

- Para a xustificación utilizarase o manual que temos publicado na páxina web. Nel están os formularios, aínda que houbo modificacións que se foron realizando para adecualos ás actuación do novo programa.
- Tamén se utilizará a ORDE TIN/2965/2008, de 14 de outubro, pola que se determinan os gastos subvencionables polo Fondo Social Europeo durante o

período de programación de 2007-2013 (BOE do 18-10-2008), así como a Orde TIN/788/2009, de 25 de marzo, pola que se modifica a Orde TIN/2965/2008, de 14 de outubro (BOE do 1-04-2009).

- Hai accións que son xestionadas directamente pola DXEFPIE, outras polos CFR e as maioritarias polos centros educativos. O manual está destinado basicamente aos gastos de funcionamento que son xestionados polos centros de ensino.
- A base do desenvolvemento do manual está nas obrigas legais e financeiras dos centros públicos de ensino, como xestores das axudas cofinanciadas polo FSE. Estas obrigas son as seguintes:

  - Levar unha contabilidade separada e de carácter analítico para as actividades realizadas ó abeiro do programa do FSE de Galicia 2007-2013, conservando os comprobantes xustificativos de gastos ata un período de cinco anos a partir da finalización do proxecto (nas últimas auditorías falan de catro anos despois do peche).
  - Imputar os gastos en consonancia cos criterios de gastos elixibles segundo a regulamentación do FSE e da orde TIN e co tipo de acción desenvolvida, de maneira que o gasto se entenda necesario para o fin proposto.
  - Nos xustificantes de gastos deixar constancia documental mediante a aplicación dun selo nas facturas que faga referencia á cofinanciación do gasto como ao proceso de control da propia factura (6.3 do manual).
  - Información e publicidade.
  - Facilitar a inspección e o control dos órganos da Consellería de Educación e Ordenación Universitaria, co obxectivo de supervisar o cumprimento das actividades previstas no programa operativo que lle permitan a esta a xustificación financeira ante os órganos competentes.
  - Remitir os informes e demais documentos que reclame a Dirección Xeral de Educación, Formación Profesional e I.E. como órgano xestor para a súa xustificación ante os órganos competentes do FSE.

2. Gastos elixibles:

Tipoloxía de gastos

- Gastos directos son os específicos dos ciclos, dos PCPI, das medidas de orientación, reforzo e apoio (MORA); así como das actividades de

recoñecemento e acreditación de competencias; é dicir, das ensinanzas cofinanciadas.

- Gastos indirectos son os gastos de funcionamento xerais do centro que afectan á totalidade dos alumnos e dos que cómpre calcular a parte proporcional correspondente ó alumnado das ensinanzas cofinanciadas.

Un gasto é directo ou indirecto non en función do tipo ou da categoría do gasto, senón en función da relación do gasto coa acción cofinanciada, que pode ser directa, cando é custo específico da ensinanza cofinanciada, ou indirecta, cando é un custo común a tódalas ensinanzas.

Gastos elixibles para o FSE (normativa)

A tipoloxía de gastos elixibles que a normativa comunitaria considerou nas accións de "recursos humanos" é a seguinte:

- Formadores.
  - Remuneracións de persoal formador.
  - Cargas sociais.
  - Gastos de viaxe e estancia do persoal formador.
  - Compra de cursos.
- Gastos de estudantes.
  - Remuneración ou asignación de participantes.
  - Cargas sobre subsidios.
  - Cargas sociais e seguros sociais.
  - Outras cargas sociais.
- Gastos de viaxe e estancia de estudantes.
  - Gastos de viaxe diarios.
  - Gastos de alimentación, desprazamento e aloxamento durante os cursos externos.
- Consumo, equipamentos e edificios.
  - Bens consumibles non amortizables necesarios para a formación.
  - Equipamento.
    - Alugamento e leasing (soamente operativo).
    - Amortización consonte a lexislación do estado membro.
  - Edificios.
    - Alugamento e leasing.
- Custos indirectos.

- Remuneración de persoal de administración e xerencia.
- Remuneración de persoal non docente nas accións cofinanciadas.
- Cargas sociais.
- Gastos de viaxe ligados á formación do persoal non docente e do persoal de administración e xerencia.
- Adaptación de locais nos centros de formación profesional para persoas discapacitadas.
- Gastos diversos de xestión (limpeza, vixilancia, etc.)
- Publicidade dos cursos.
- Obxectos e artigos de escritorio.
- Documentación en xeral.
- Gastos de correo, fax, internet e teléfono.
- Auga, gas e electricidade.
- Taxas e seguros.

Os seguintes gastos non son elixibles

- Gastos financeiros e xuros de préstamos e de contas correntes.
- Outros gastos financeiros.
- Amortización de construcións.
- Compra de equipos e de construcións amortizables.
- Os impostos indirectos cando sexan susceptibles de recuperación ou compensación nin os impostos persoais sobre la renda.
- Intereses deudores. Adquisicións novas ou de segunda man de mobiliario, equipo, vehículos, infraestruturas, bens inmobles e terreos.
- Os intereses, recargos e sancións administrativas e penais.
- Os gastos de procedementos xudiciais.

Exemplo de gastos de bens consumibles non amortizables necesarios para a formación

Inclúe todo tipo de material necesario para realizar o ensino: material didáctico, subministros, etc. No ensino teórico este material didáctico pode ser común na maioría dos ciclos (libros, material diverso consumible, etc.). No ensino práctico dos ciclos, dada a grande variedade de familias profesionais existentes, é moi variado o tipo de material que se utiliza. De seguido relacionamos, a modo de exemplo, diverso material didáctico utilizado nas prácticas de distintas familias profesionais:

- **Hostalería e turismo**: toda a materia prima utilizada para a elaboración dos alimentos ou produtos obxecto das prácticas (alimentos, condimentos, bebidas, etc.), bolsas, guías, batas, cofias, mandís, luvas, etc.
- **Electricidade e electrónica**: material eléctrico e electrónico funxible utilizado na realización das prácticas (cables, conexións, tubos, cavillas, enchufes, interruptores, conmutadores, caixas de montaxe, regretas, bridas, abrazadeiras, platinas, contactores, relés, resistencias, cinta illante, bornes, fusibles, pilas, antenas, placas, circuítos, díodos, conectadores, electrodos, transistores, etc.
- **Madeira e moble**: taboleiros, táboa de madeira, puntas, colas, pechaduras, ancoraxes, tacos, verniz, lixas, etc.
- **Albanelería**: pedra, ladrillos, grixo, cemento, area, cordel, lapis, máscaras, botas, monos, etc.
- **Fabricación mecánica e automoción**: tubos, chapas, fío, silicona, cintas, pasta, soldadura, verniz, disolventes, ancoraxes, parafusos, bombonas, tapaporos, etc.
- **Imaxe persoal**: material de cosmética, ceras, depilatorios, cremas, tinturas, alcol, esparadrapo, gasas, material de limpeza, peites, cepillos, tesoiras, outros produtos de perruquería, etc.
- **Edificación e obra civil**: láminas lapis, láminas vexetais, estenógrafos, regras, rolos vexetais para plotters, amoníaco, láminas acuarelas, caixas de minas, cartografía diversa, etc.
- **Informática**: placas base virxes, reveladores placa positiva, díodos, circuítos integrados, bornes, resistencias de grafito, etc.
- **Química**: ácido clorhídrico, reactivo vanadato molibdato, ácido sulfúrico, fíos de cobre, embudes de vidro, vaso precipitado, tubos de ensaio, etc.
- **Sanidade**: agullas dun só uso, luvas de látex, gasa, algodóns, sondas, exectores, tubos venoxect, corpitol, etc.

Outros gastos de funcionamento

Hai outros gastos de funcionamento que poden ser directos ou indirectos, atendendo ó criterio comentado anteriormente. Este tipo de gastos xustifícase normalmente mediante factura, excepto as primas de seguros, que se soportan cunha póliza de seguro e un recibo bancario do seu pagamento. Son os de seguido se relacionan.

- **Reparación e conservación**. Reparación é o proceso polo que se volve a pór en condicións de funcionamento un elemento de inmobilizado material (ben inventariable). A conservación refire ás operacións encamiñadas a mantelo elemento do inmobilizado material en boas condicións de funcionamento e coa mesma capacidade produtiva.

- **Subministros**. Trátase de electricidade, gas, auga, combustibles e calquera outro abastecemento que non teña a calidade de almacenable. Normalmente son gastos indirectos, xa que non existe un contador individual por aula.
- **Material de oficina.** O destinado á finalidade que indica a súa denominación. Trátase de material funxible de oficina, como por exemplo carpetas, bolígrafos, rotuladores, clips, grampas, folios, sobres, papel, disquetes, tinta, libros, etc.
- **Arrendamentos**. Gastos desta natureza polo concepto de alugamento de bens mobles ou inmobles. Inclúe, entre outros, o arrendamento de locais, de equipos informáticos, de transporte, etc.
- **Transporte**. Importes satisfeitos por este concepto, cando non deban ser incluídos no prezo de adquisición do equipamento.
- **Comunicacións**. Importes satisfeitos polo concepto que indica a denominación do gasto, como son o teléfono, fax, internet, correo, etc.
- **Publicidade**. Gastos de divulgación e calquera outro de propaganda e publicidade conducente a informar á comunidade dos servizos da entidade.
- **Prima de seguros**. Cantidades satisfeitas en concepto de primas de seguros para cubrir riscos posibles de instalacións, inmobilizado, etc.
- **Gastos diversos.** Outros gastos que non figuran nas categorías anteriores e que sexan necesarios para a realización das actividades cofinanciadas.

Equipamento

- Alugamento e leasing (soamente operativo).
- Amortización consonte a lexislación do estado membro.

Considérase como equipamento os seguintes elementos: aplicacións informáticas, edificios e construcións, instalacións técnicas, maquinaria, útiles e ferramentas, moblaxe e aparellos, outras instalacións, equipos para procesos de información e elementos de transporte.

Son elixibles os custos de amortización dos elementos anteriores. Trátase de bens de equipo ou equipamento que sexan utilizados en aulas, talleres e demais superficies utilizadas no desenvolvemento da formación e necesarios para a impartición das ensinanzas cofinanciadas durante a actividade formativa, que non correspondan a dotacións dos programas centralizados da Consellería, da seguinte maneira:

– **Equipos adquiridos sen financiamento (directamente).** É elixible todo o prezo de compra do investimento ou da adquisición, distribuído nos exercicios nos que vai prestala súa función de ensino (vida útil); é dicir, é elixible anualmente como gasto polo importe correspondente á súa amortización efectiva.

- **Equipos adquiridos e financiados por leasing.** É elixible todo o prezo de compra pagado nas cotas mensuais, excepto os xuros pagados polo financiamento desta operación; é dicir, excepto a parte da cota que corresponde a xuros.
- **Equipos utilizados en renting.** É elixible todo o prezo pagado en cada cota mensual do alugamento por renting, excepto os xuros pagados polo financiamento deste contrato; é dicir, excepto a parte da cota que corresponde a xuros.
- **Equipos utilizados en alugamento puro.** É elixible todo o prezo pagado polo seu alugamento. Esta operación non inclúe xuros.
- **Amortización.** Cando se adquire un ben inventariable ou equipamento mediante compra directa (sen financiamento nin mediante alugamento), cómpre ter en conta que só é imputable como gasto elixible no ano a amortización efectiva do dito ben durante ese ano. Amortización é a expresión contable da depreciación do inmobilizado (bens inventariables) na súa aplicación ó proceso produtivo (no noso caso o proceso produtivo equivale á prestación dun servizo público de ensino). Identifícase normalmente coa depreciación que normalmente sofren os bens de inmobilizado polo seu funcionamento e uso, valorándose, de ser o caso, a obsolescencia que lles poida afectar. Consiste, por tanto, na distribución do custo de adquisición do inmobilizado material durante a vida útil estimada de cada elemento, efectuada de forma racional e uniforme. A expresión numérica dese importe amortizable correspondente a un exercicio económico é a denominada "cota de amortización". Para a xustificación de gastos cómpre a factura de adquisición do equipo, método e cálculo da amortización imputable.

2.1 Resumo dos puntos importantes

Beneficiario final

A Xunta de Galicia. Dirección Xeral de Educación, Formación Profesional e Innovación Educativa.

Data de elixibilidade dos gastos

A data de comezo do programa operativo é aquela na que os gastos ocasionados se converten en elixibles. O programa do FSE de Galicia 2007-2013 comeza o 1 de xaneiro de 2007 e remata o 31 de decembro de 2015.

Gastos aínda non realizados no momento da clausura anual do tramo

Dado que o FSE efectúa unha clausura anual dos tramos, cabe admitir que as facturas correspondentes a determinados gastos correntes (por exemplo o gas, a electricidade, o teléfono, etc.) ~~se poidan aceptar unha vez finalizado o ano natural~~ para o pagamento do saldo, sempre que o beneficiario final pagara efectivamente estas facturas antes da presentación consecutiva da solicitude de pagamento final polo estado membro (nun prazo de seis meses).
Entendemos que o criterio operativo para a xustificación dos gastos é o da data do seu documento soporte (data da factura), coa excepción dos gastos mencionados anteriormente (teléfono, electricidade, gas, etc.). Utilizando un criterio ten que ser aplicado uniformemente. Ó final dun exercicio, por exemplo no mes de decembro do ano 2010, pódense realizar compras que sexan facturadas por algún provedor con data do exercicio seguinte, no 2011; nestes casos conviría falar cos provedores para que facturen o gasto no exercicio en que se produciu a recepción do ben ou servizo. No caso de inmobilizado, a amortización pódese aplicar a partir da data de posta en funcionamento do elemento (normalmente data do albará de entrega do material, que pode ser distinta á da factura). Contablemente, o criterio temporal de imputación de gastos é independente da data de pagamento, que pola práctica habitual de mercado pode ser contado 30, 60 ou 90 días posteriores á data da factura, que adoita coincidir coa prestación do servizo.
Aínda que o manual poña iso mellor é utilizar o criterio de imputar como gasto o que se paga dentro do período, no caso anterior antes do 31 de decembro.

Documentos contables equivalentes de valor probatorio equivalente

Os "comprobantes de contabilidade de valor de proba equivalente", no caso en que a emisión dunha factura non sexa necesaria de acordo coas normas fiscais e de contabilidade, son calquera tipo de documento emitido para xustificar a operación realizada, de maneira que o seu rexistro contable sexa imaxe fiel da realidade da operación ó axustarse ás normas de contabilidade en. Para que un gasto sexa efectivo

ten que estar pago, coa excepción dalgunhas facturas pendentes de pagamento no momento do pechamento do tramo anual, coa condición de estaren pagas antes da presentación da solicitude de pagamento final polo estado membro.

Existen dúas clases principais de xustificantes de rexistros contables con base na súa orixe:

- Os xustificantes emitidos ou procedentes de terceiros, como son escrituras, contratos, facturas recibidas, xustificantes e extractos bancarios, correspondencia, fax, etc.
- Os xustificantes internos ou emitidos polo propio IES, o cálculo de imputación dos gastos ou custos indirectos, da depreciación do equipamento, periodización de gastos segundo o principio de cobramento, perdas de inmobilizado, regularización de ferramenta, formularios de gastos, programación xeral de centro, recibos de nóminas, xustificantes de desprazamentos do persoal, correspondencia, etc. Estes documentos internos son admitidos na práctica contable do Estado como soporte xustificativo dos rexistros contables.

É posible, en determinadas circunstancias, que o centro careza do soporte documental preciso dunha operación concreta, por extravío, destrución ou imposibilidade material de xustificala, mesmo por medios indirectos (falla de factura pero constancia de transferencia de pagamento). Neses supostos, prevalecería a realidade da operación sobre a formalidade da súa falla de xustificante, para os efectos de rexistro contable, sen prexuízo de que a autorización de contabilización se someta a requisitos máis rigorosos.

Os xustificantes globais son, en todo caso, documentos de orixe interna, tales como diarios contables, listaxes informáticas ou inventario de inmobilizado. En principio, dependendo da súa natureza, un xustificante global estará soportado nos xustificantes das operacións concretas que refunde e sintetiza para efectos contables.

A elixibilidade dun gasto xulgarase en relación co contexto xeral en que se inscriba, a súa natureza e o seu importe, o cumprimento da asignación física ou temporal do ben ou o servizo e a medida cofinanciada.

Isto é moi importante, desde a perspectiva dun control financeiro ou auditoría, debido a que o documento soporte (factura, etc.) non é por si só un xustificante suficiente da realidade da operación, senón que tamén se terá en conta o contexto no que se inscriba o gasto, a natureza e o importe da operación. O gasto xulgarase tendo en conta aspectos que indiquen a realidade da operación, que o soporte documental corresponda á práctica habitual deste tipo operación, que os bens adquiridos correspondan á acción cofinanciada, que a data de imputación corresponda á da entrada en servizo do ben, etc. Por exemplo, no caso dunha factura polo concepto de reparación dun ordenador por un importe igual ó que corresponde á súa compra, ou unha factura de alugamento dun ordenador durante un período curto de tempo e cun importe facturado igual ó que corresponde á compra do mesmo equipo, a natureza da operación é a da compra do ordenador novo e non a súa reparación nin o seu alugamento.

Custos indirectos

Os custos indirectos (calculados) corresponden a uns custos reais que poidan ser contrastados mediante método verificable e deben imputarse de xeito equitativo, de acordo coas normas de contabilidade xeralmente aceptadas.
Valla como exemplo o cálculo de custos indirectos: unha factura (custo real) de gastos xerais vinculados a todo o centro (imputable indirectamente). Vaise imputar a parte proporcional que lle corresponde en función do número de alumnos do centro de ensinanzas cofinanciadas con respecto ó total de alumnos do centro (criterio de imputación razoable), a partir das listaxes de alumnos matriculados (documento interno verificable). No apartado 2.8. analízase con detalle o criterio de imputación de gastos indirectos.
Os custos indirectos imputaranse de forma equitativa, de acordo coas normas de contabilidade xeralmente aceptadas.
Por exemplo, no caso das actividades de formación cofinanciadas polo FSE, os custos indirectos imputaríanse partindo da base duna distribución proporcional equivalente a unha formación a tempo completo obtida mediante a relación horas/alumnos cofinanciadas e horas/alumnos impartidas en total polo organismo de formación.

Custos Indirectos. Son custos comúns a todo o centro ou a tódalas ensinanzas. Resultan difíciles de imputar, polo que cómpre recorrer a un reparto deles, empregando criterios máis ou menos subxectivos, pero nunca arbitrarios. Non existe unha regra xeral que permita determinar os custos que son directos e os que son indirectos. A relación directa ou indirecta de cada consumo depende do tipo de empresa ou entidade e da actividade que esta realice.

Exemplo de custos indirectos dos ciclos formativos:

- Custo de persoal que realiza traballos para tódalas ensinanzas do centro: administración, secretaría, xefatura de estudios, etc.
- Adecuación de espazos comúns: corredores, lavabos, biblioteca, sala de xuntas, sala de conferencias, administración, etc.
- Amortización do equipamento xeral do centro (por exemplo, da administración ou secretaria e dos espazos comúns).
- Gastos de publicidade de tódalas ensinanzas impartidas no centro.
- Reparacións e conservación de equipos e espazos comúns no centro.
- Comunicacións: correo, fax, teléfono, mensaxería, etc.
- Subministros: auga, gas, gasóleo, electricidade, etc.
- Taxas e seguros.
- Gastos diversos xerais: vixilancia, limpeza, etc.

Concepto de custo real

Os "gastos efectivos realizados" corresponderán a pagamentos efectuados polos beneficiarios finais, xustificados mediante facturas pagas ou documentos contables de valor probatorio equivalente.

A elixibilidade dun gasto xulgarase en relación co contexto xeral en que se inscriba, a súa natureza e o seu importe, o cumprimento da asignación física ou temporal do ben ou o servizo e a medida cofinanciada.

Os custos indirectos (calculados) corresponderán a uns custos reais que poidan ser contrastados mediante método verificable, e imputaranse de forma equitativa, de acordo coas normas de contabilidade xeralmente aceptadas.

Alugamento

A modalidade de leasing, renting ou alugamento puro é a forma, financeiramente falando, máis interesante para que os IES adquiran bens inventariables, debido a que, na compra directo ou ó contado só é susceptible de subvención, no exercicio que se fai o desembolso financeiro, a amortización efectiva anual. Xa que logo, a diferenza, que non é susceptible de subvención no exercicio en que se realizan a compra e o pagamento, ten que estar financiada cos fondos da Consellería destinados ós gastos de funcionamento xerais do centro non cofinanciados. Ó adquirir o ben mediante alugamento, a parte da cota correspondente á recuperación do custo e o IVE é susceptible de subvención na súa totalidade polo FSE cando se paga, polo que só se necesitaría financiar con fondos da Consellería a parte da cota que corresponde a xuros (concepto non elixible).
Ademais, o IES non soporta un desembolso inicial moi forte polo custo total dos bens adquiridos, o que permite destinar ese diñeiro liberado a adquirir máis equipamento.

Concepto de amortización

É a expresión contable da depreciación do inmobilizado (bens inventariables) na súa aplicación ó proceso produtivo (no noso caso o proceso produtivo equivale á prestación dun servizo público de ensino). Identifícase normalmente coa depreciación que normalmente sofren os bens de inmobilizado polo seu funcionamento e uso, e valórase, de ser o caso, a obsolescencia que poida afectarlles.

Consiste, xa que logo, na distribución do custo de adquisición do inmobilizado material durante a vida útil estimada de cada elemento, efectuada de forma racional e uniforme. A expresión numérica dese importe amortizable correspondente a un exercicio económico é a denominada "cota de amortización".

Contabilización dos demais ingresos

Toda medida cofinanciada por un dos fondos estruturais pode xerar ou ser receptora de ingresos ó longo do seu período de cofinanciamento. Estes ingresos provirán de vendas, arrendamentos ou subministración de produtos ou servizos, de dereitos de inscrición e

individuais ou doutros gastos ou retencións salariais asimilables ós dereitos de inscrición, pagados polos asistentes nas accións de formación.

Pódense presentarse dúas situacións diferentes:

i) Hipótese A:
A totalidade dos ingresos está directamente relacionada coas operacións cofinanciadas. Neste caso, imputaranse totalmente á acción cofinanciada; é dicir, deduciranse dos gastos elixibles.

ii) Hipótese B:
Se os ingresos só se atopan parcialmente relacionados coas operacións cofinanciadas, deducirase dos gastos elixibles mediante unha clave de distribución apropiada (porción).

Coméntanse casos en que se poderían dar e o seu tratamento atendendo a esta norma.

> No ciclo de Perruquería cóbranse as prácticas de corte de pelo realizadas con persoas externas. O total dos ingresos por corte de pelo é directamente relacionado coa formación cofinanciada; se se deduciran dos gastos xustificados do ciclo conviría destinar os ingresos obtidos (por exemplo, polos cortes de pelo) a realizar maior gasto no ciclo que os obtivo e por importe igual ó ingreso obtido, co que se compensa unha deducción dos gastos elixibles (polos ingresos) cun maior gasto elixible (ingresos destinados a gastos do ciclo). Vexamos un exemplo con cifras: temos unha subvención de 18.000 euros e uns ingresos por corte de pelo de 500 euros; xustificariamos gastos no ciclo de perruquería por importe de 18.500 euros, para que a minoración de gastos elixibles (por 500 euros, igual ós ingresos) non nos afecte á xustificación do 100% da axuda recibida, igual a 18.000 euros.

> Obtemos un ingreso por ceder as instalacións para impartir no centro uns cursos para a entidade X, e a dita entidade ou organismo ingrésanos a cantidade de 1.000 euros. Este ingreso está relacionado con todo o centro e parcialmente relacionado coas accións cofinanciadas (aulas, talleres, materiais, etc.), xa que os gastos xerais do centro son imputables ó FSE, polo que do ingreso obtido se imputaría proporcionalmente (igual criterio que para imputar gastos indirectos) como un menor gasto elixible.

> Vendemos un equipo inventariable que foi imputado ó FSE como gasto elixible; o dito ingreso obtido minoraría os gastos elixibles do ciclo ó que foi imputado o gasto e no exercicio no que se obtén o ingreso. Tamén se pode dar o caso de que na compra dun ben inventariable se pague parte en efectivo e parte coa entrega do ben vello ou substituído; neste caso, o dito ben adquirido valorarase polo importe pagado efectivamente e non se deducirá como ingreso a valoración do ben entregado (como pagamento en especie e descontado en factura) como menor gasto elixible.

> Unha entidade privada financia a realización dunha viaxe de alumnos do ciclo de Automoción. A factura do gasto da viaxe figura a nome do IES por importe de 2.000

euros, e recibimos un ingreso dunha entidade privada por importe de 1.500 euros. O gasto elixible imputable ó ciclo sería de 500 euros (2.000 euros menos 1.500 euros).

2.2 Operacións, problemática e procedementos específicos

Criterio para determinar cando un ben é de equipamento (inventariable) ou funxible (gasto)

A clave para a valoración de determinadas operacións peculiares (consideración como depreciable nun ano dun determinado ben como gasto ou como equipamento, por exemplo, os bens utilizados para montaxe e desmontaxe, etc..), e dentro do marco da súa elixibilidade para o FSE, está na súa correcta xustificación documental (certificación, cálculo, etc.).

Inmobilizado material e inmaterial, equipamento, ou bens inventariables

A normativa contable define o inmobilizado material como os elementos patrimoniais, tanxibles ou inmobles que se utilizan na actividade permanente e produtiva da empresa; ten polo xeral, unha vida útil predeterminada, que transcende a duración dun exercicio económico, condicionada polo desgaste e a evolución tecnolóxica.

Caso particular:
Para unha actividade, un ben pode ser inventariable e para outra ser un ben consumible, como ocorre no ciclo de Electrónica, para o que se mercan equipos utilizados exclusivamente para montaxe e desmontaxe, simulación de avarías, erros, etc., e o uso pode ser inferior a un ano. Deberán estar perfectamente xustificados, identificando os bens destinados a ese uso non normal, por exemplo póndolle unha etiqueta identificativa ou ben identificándoo na factura de merca e realizando un reconto deles ó final do exercicio (ver apartado 6.4., modelo de certificado n°1).

Gasto, ben consumible o funxible

Bens funxibles ou consumibles, ou gastos do exercicio: son bens que se consomen no momento da súa compra ou do seu uso, sempre durante un período inferior ó ano. Loxicamente, debido á variedade de gastos que se acollen a esta definición xeral pode non ser aplicable a algún tipo de gasto concreto.
O Plan Xeral Contable denomina estes gastos "gastos de explotación" ou gastos de actividade, que son aqueles nos que incorre a entidade regularmente ou ciclicamente no exercicio das súas actividades de tráfico.

Valoración do inmobilizado

Polo seu prezo de adquisición ou custo de produción.

Prezo de adquisición: ten que incluír, ademais do importe facturado polo vendedor (deducindo calquera desconto, bonificación ou rebaixa que se practicase), tódolos gastos adicionais que se produzan ata a súa posta en condicións de funcionamento: transporte, instalación, montaxe e outros gastos similares. Os impostos indirectos (IVE) inclúense no valor de adquisición cando non sexan recuperables directamente da Facenda Pública.

Cando se trate de elementos do inmobilizado material fabricados ou construídos pola propia empresa (por exemplo, que o ciclo Fabricación á medida de mobles leve a cabo a construción e montaxe duns andeis para o seu taller ou outros talleres do IES), entenderase por custo de produción o custo das materias primas e outros elementos, ademais os custos de man de obra empregada (custos de persoal) e outros custos indirectos que razoablemente se poidan imputar. Este custo non suporá, en caso ningún, o valor do mercado do ben producido.

***Nota*:** Entendemos que non é interesante para os IES imputar bens fabricados por eles mesmos, xa que os materiais empregados na súa fabricación non poderían imputarse como gasto no exercicio no que se mercaron, e serían imputados vía amortización ó seren incorporados como custo de fabricación dos bens. A man de obra dos profesores tampouco é imputable, debido a que xa é cofinanciada como gasto do exercicio, e a man de obra dos alumnos non ten custo, xa que non se trata de empregados retribuídos.

Entrada en funcionamento

Ese instante separa claramente as posibilidades de seguir acumulando conceptos de custo como valor do mesmo (prezo de adquisición), para iniciar, pola contra, o proceso de amortización dos elementos correspondentes. Con carácter xeral, débese entender que a posta ou entrada en funcionamento dos bens de inmobilizado material ten lugar no intre en que os devanditos bens, tras superar unha montaxe, instalación e probas, estean en condicións de participar normalmente no proceso produtivo ó que estean destinados. Con carácter específico, o devandito momento de entrada en funcionamento variará en función da natureza dos bens e das singularidades do proceso a que se destinen.
Normalmente, nos IES os bens adquiridos non corresponden a máquinas complexas e non requiren dunha instalación e montaxe complexas, polo que na práctica a data de entrada en funcionamento será a data do albará ou da factura que reflicte a data de recepción do ben e a súa posta en funcionamento.

Tipos ou categorías de inmobilizado segundo o PXC:

Construcións: Agrupa o valor das edificacións en xeral, calquera que sexa o seu destino. Forman parte do seu prezo de adquisición ou custo de produción, ademais do xerado por todas aquelas instalacións e elementos que teñan carácter de permanencia, como son as instalacións de electricidade, gas, calefacción, sanitarios, condución de auga e outras que formen parte do inmoble, as taxas inherentes á construción e os honorarios facultativos do proxecto e dirección de obra.

Nota: cremos que as instalacións eléctricas adquiridas con factura individualizada e realizada despois de terminada a construción poderían formar partida independente na conta de "Outras instalacións", dado que é moi difícil que a súa vida útil sexa tan dilatada coma a dun inmoble construído.

Instalacións técnicas. Unidades complexas de uso especializado no proceso produtivo que comprenden edificacións, maquinaria, material, pezas, elementos, repostos ou recambios, incluídos os sistemas informáticos que, aínda que sexan separables, son válidos unicamente para este tipo de instalacións concretas (por exemplo: unha planta de coxeración).

Maquinaria. Conxunto de elementos mecánicos (máquinas) mediante os que se realiza a elaboración de produtos. Exemplos: na actividade de Hostalería a maquinaria está composta por tódolos electrodomésticos de cociña, como forno, cociña, fritideira, cafeteira, divisora de masas, cortadores, batedores, lavalouza, etc., que permiten elaborar os produtos obxecto das prácticas; na familia profesional de Madeira e moble tódolos elementos ou máquinas utilizados para a transformación da madeira en produtos derivados ou mobles, como as máquinas de corte e serrado, canteado e ensamblaxe, fresadora, lixadora eléctrica, etc.).

Útiles. Recolle o valor dos utensilios, ferramentas e medios auxiliares que se poden utilizar autonomamente ou conxuntamente coa maquinaria, incluídos moldes e patróns.

Outras instalacións. Conxunto de elementos ligados entre si de forma definitiva, para o seu funcionamento e sometidos ó mesmo ritmo de desafiuzamento, e que serven en exclusiva a un tipo determinado de instalacións (exemplo: eléctricas, de fluídos de aire, de telecomunicacións; telefonía, megafonía, centraliñas, de rede, de pesaxe, control e medida, de seguridade, etc.).
Nota: configuración de redes informáticas, cableado, conexión e instalación de ordenadores corresponden a instalacións, polo que son consideradas inmobilizado material, independentemente de que non entren nos programas centralizados de dotación de equipamentos da Consellería.

Moblaxe e utensilios. Moblaxe, material e equipo de oficina (excluídos os ordenadores e demais conxuntos electrónicos), por exemplo: cadeiras, mesas, andeis, mobles arquivadores, equipos de debuxo industrial e comercial, máquinas de oficina, fotocopiadoras, sumadoras, calculadoras, encadernadoras, reprodutoras, etc.

Equipos para procesos de información. Ordenadores e demais conxuntos electrónicos.

Outro Inmobilizado material. Recompila os elementos de inmobilizado material que non ten cabida no resto das contas analizadas.

Outras operacións relacionadas co inmobilizado material:

Renovación. A renovación do inmobilizado é o conxunto de operacións mediante as que se recuperan as características iniciais do ben obxecto dela. A súa valoración realízase de acordo co seguinte:
O importe das renovacións, o valor de adquisición debe integrarse como maior valor do inmobilizado material.
Simultaneamente, débense dar de baixa os elementos substituídos e as correccións de que valor correspondan. Débese rexistrar unha perda (gasto elixible) pola parte do elemento non desafiuzado.
Se a renovación afecta a unha parte do inmobilizado e o ben que se substitúe non é susceptible de valoración independente, o importe do elemento incorporado non se considera maior valor do inmobilizado material, senón un gasto do exercicio, dotándose, se a renovación ten un carácter obrigatorio e periódico, unha provisión para reparacións.

Por exemplo: dunha maquinaria substitúese unha peza de tal forma que o seu funcionamento volve ser o orixinario. O importe da peza nova foi de 1.500 euros (IVE incluído) e a peza substituída custou 1.000 euros e está desafiuzada nun 60%: parte non desafiuzada da peza substituída 400 (40% de 1.000), que imputariamos coma gasto do exercicio. O importe da peza renovada por importe de 1.500 euros formaría parte do equipamento, imputándose coma gasto elixible pola amortización anual efectiva.

Ampliación e mellora. A ampliación consiste nun proceso mediante o que se incorporan novos elementos a un inmobilizado, obténdose como consecuencia unha maior capacidade produtiva.
Enténdese por mellora o conxunto de actividades mediante as que se produce unha alteración nun elemento do inmobilizado, aumentando a súa anterior eficiencia produtiva.

Criterios de valoración aplicables a estas operacións son os seguintes:

Os procesos de ampliación e mellora supoñen un incremento do valor do inmobilizado cando produzan:

- Un aumento da súa capacidade de produción.
- Unha mellora substancial da súa produtividade.
- Un alongamento da vida útil estimada.

Exemplo: un IES decide substituír o motor dunha máquina co fin de aumentar as súas horas de uso.
O motor substituído adquiriuse hai tres anos por importe de 6.000 €, e desafiuzase a razón dun 20% anual. O motor novo vale 9.000 € e o técnico encargado de facer a substitución pasou unha factura de 600 €.
O motor substituído é vendido por 3.000 €.

O aumento de valor da maquinaria é o custo de adquisición do novo motor, 9.600 €. (custo do motor mailo gasto de posta en funcionamento; 9.000 € máis 600 €), pero como obtivemos 3.000 € pola venda do motor substituído, débese reducir por ese importe o valor do motor incorporado.
Valor de la maquinaria (motor novo): 9.000 + 600 – 3.000 = 6.600 €.

Pezas de recambio. Considéranse pezas de recambio as destinadas a seren montadas en instalacións, equipos ou máquinas, en substitución doutras semellantes. O seu tratamento contable efectúase de acordo coas seguintes normas:

As pezas de recambio cun ciclo de almacenamento que sexa inferior ó exercicio económico débense incluír en existencias, e ó final do exercicio débese calcular a variación destas existencias por reconto físico e regularizalas.
As pezas de recambio cun ciclo de almacenamento que sexa superior ó exercicio económico débense incluír como inmobilizado material, os seus importes deben ser desafiuzados, na medida que se poida identificar, de acordo co mesmo proceso ó que estea sometida a peza para substituír.

Aclaracións:
Ciclo de almacenamento (concepto contable) é asimilable a vida útil da peza ou o tempo que unha peza está en espera (almacén) para substituír a outra.
Exemplo: mercamos tres coitelas para unha máquina cortadora, a coitela tende a quedar inservible ós catro meses; o ciclo de almacenamento é inferior ó ano, xa que o seu consumo se produce durante o ano; cada peza está almacenada para substituír a outra en menos dun ano. Se, pola contra, durante un exercicio mercamos cinco coitelas e só se substitúen (consomen) catro, quedaría en almacén (non consumida no exercicio) unha peza, que non sería imputable como gasto nese exercicio, e imputaríase no exercicio seguinte cando se produce o seu consumo.

Venda de equipamento. Pódese dar o caso da venda dun equipo inventariable que foi imputado coma gasto ó FSE. O ingreso obtido minoraría os gastos elixibles do ciclo ó que foi imputado o mencionado gasto e no exercicio no que este se obtén. Tamén pode ocorrer que na merca dun ben inventariable se pague parte en efectivo e parte coa entrega do ben vello ou substituído; o devandito ben adquirido valorarase polo importe pagado efectivamente, e non se deducirá como ingreso a valoración do ben entregado (pagamento en especie, descontado na factura), como menor gasto elixible.

REPARACIÓN E MANTEMENTO

Reparación e conservación: Reparación é o proceso polo que se volve pór en condicións de funcionamento un elemento material (amañar avarías). A conservación consiste nas operacións encamiñadas a manter o elemento do inmobilizado material en boas condicións de funcionamento e coa mesma capacidade produtiva (evitar avarías). Ámbalas dúas operacións son gastos correspondentes ó exercicio que se produzan.

O concepto de reparación e mantemento é o de reparar e evitar avarías de bens inventariables, e é un gasto imputable pola súa totalidade como elixible. Non se debe confundir cos conceptos de renovación, ampliación e mellora, pezas de recambio de bens de equipo, conceptos que supoñen incremento da vida útil dos bens (inventariables) e nos que o gasto elixible corresponde á súa amortización efectiva anual.

A substitución de compoñentes ou partes de equipos informáticos ou máquinas, en vez de mercar unha nova, para manter os equipos operativos, é un concepto de incremento da súa vida útil, e non se corresponde con reparacións ou mantemento.

Débese ter en conta na xustificación de gastos de reparación e mantemento o detallarse claramente a operación realizada: identificación dos bens reparados, os traballos realizados, e que os prezos correspondan ós prezos normais de mercado do devandito traballo. É dicir, que se reflicte inequivocamente a realidade da operación realizada. Tamén sería conveniente, para a xustificación dunha reparación, achegar unha copia da factura da compra do equipo reparado, para que conste claramente identificado o equipo reparado.

ADECUACIÓN DE ESPACIOS

A normativa comunitaria sobre gastos elixibles menciona de forma específica o concepto de adecuación de espazos como un gasto elixible imputable pola súa totalidade como gasto no exercicio no que se realizou a devandita adecuación de espazos.
O concepto de adecuación de espazos corresponde á ampliación ou mellora de construcións e instalacións e, por tanto, a un ben inventariable. A adecuación é un concepto de construción, debido a que require realizar unha construción nova ou adaptar unha existente. Adecuar un espazo require xeralmente tirar tabiques, construír uns novos, cambiar o chan, instalación eléctrica, fontanería, calefacción, acabado novo, etc., e estes son conceptos de construción que aumentan a vida útil. Por exemplo, un espazo ou cuarto destinado a almacén adáptase para utilizalo como oficina, unha aula ou un taller obsoleto adáptase para impartir unha nova ensinanza. A devandita adecuación podería interpretarse como unha dotación necesaria para realizar pola Consellería para impartir as novas ensinanzas e non cofinanciable, igual que un edificio para impartir as ensinanzas.

Conclusión: a nosa interpretación ou criterio é considerar a adecuación de espazos como un gasto elixible pola totalidade, con base na súa mención expresa que se recolle no manual, sempre que estea perfectamente xustificado, e coa excepción de que ao non ser mencionado de forma específica na normativa de elixibilidade de gastos do FSE puidera estar suxeito a distinta interpretación.

A adecuación de espazos debe estar xustificada, ademais de coa súa factura correspondente, cun orzamento detallado dos traballos realizados, identificando as unidades de obra realizadas, materiais empregados, horas de traballo, etc., e

perfectamente identificado o lugar onde se realizaron. Sería bo complementalo con fotografías da adecuación realizada.

Distintos casos que se poden presentar

Cando a adecuación afecte a espazos (aulas e talleres) que van ser utilizados por alumnos de ensinanzas cofinanciadas polo FSE e alumnos de ensinanzas non cofinanciadas, deberá facerse un rateo do seu uso (imputación proporcional ó uso), en función, por exemplo, dos alumnos de ensinanzas cofinanciadas e non cofinanciadas que utilizan o espazo compartido, e imputar a parte proporcional a ese uso que corresponde ás ensinanzas cofinanciadas coma gasto directo. A parte proporcional que corresponde a ensinanzas non cofinanciadas non é imputable ó FSE (véxase apartado 2.8.).

Cando a adecuación de espazos corresponda a distintas aulas ou talleres e en todos se impartan ensinanzas cofinanciadas, ben se solicita un orzamento polo miúdo por aula e se imputa directamente á ensinanza que utiliza, ou ben, se o orzamento é global, divídese o importe da factura polos metros cadrados totais e impútase a cada ensinanza en función dos metros cadrados que ocupe.

Cando a adecuación afecte a espazos comúns a tódalas ensinanzas (cafetería, baños, biblioteca, sala de conferencias, instalacións deportivas, pechamento de recintos, corredores, etc.) imputarase como gasto indirecto pola súa amortización anual.

Outras obras de ampliación, mellora, renovación de edificios e construcións (edificio e instalacións do centro) que se poden asimilar ó concepto de adecuación de espazos, como por exemplo as obras de acristalamento, de pechamento, instalacións eléctricas, ramplas para minusválidos, etc, poden ser imputadas como custo indirecto, aplicando o coeficiente para gastos indirectos sobre a amortización efectiva anual.

SOFTWARE OU PROGRAMAS INFORMÁTICOS

¿Programas ou software informático son asimilables a libros didácticos?

A normativa sobre xustificación de gastos do FSE non fai unha mención específica sobre se as aplicacións informáticas deben ser consideradas como un gasto pola totalidade do prezo da compra. Ao non mencionarse de forma específica na devandita normativa baseámonos nas normas contables e fiscais aplicables, que din o seguinte:

Resolución do 21/1/92 do ICAC: Rexistrarase como inmobilizado inmaterial (elemento patrimonial intanxible) o importe satisfeito pola propiedade ou dereito de uso de programas informáticos, sempre que estea prevista a utilización en varios exercicios. En ningún caso se considerarán como inmobilizado os conceptos seguintes:

-Os custos percibidos como consecuencia de **modificación ou modernización** de aplicacións informáticas ou sistemas informáticos xa existentes dentro da estrutura operativa da empresa.
-Os custos derivados da formación do persoal para a aplicación do sistema informático.
-Os custos derivados de consultas realizadas a outras empresas e as revisións globais de control dos sistemas e aplicacións informáticas.
-Os custos de mantemento da aplicación informática.

Á creación dunha páxina WEB, ao ser similar a unha aplicación informática, débeselle aplicar o mesmo criterio de valoración que ás aplicacións informáticas (consulta n°1, BOICAC N° 44).

Nas instrucións de xustificación de custos para accións cofinanciadas polo Fondo Social Europeo xestionadas polo Instituto Nacional de Emprego e referente ó programa operativo de Iniciativa Empresarial e Formación continua, respecto ó software informático establécese o seguinte:
"Como regra xeral, a adquisición de licencias dunha aplicación informática obxecto do curso será imputable como material didáctico, admitíndose o seu custo de amortización" (considérao inventariable).

No caso de que a utilización prevista sexa só nun curso académico deberá estar suficientemente xustificado (ver apartado 6.4., modelo de certificado n°2).

Conclusión:
As aplicacións informáticas, nalgúns casos, teñen a función ou son susceptibles de seren utilizadas como material didáctico na impartición de ensinanzas cofinanciadas e, noutros casos, é base fundamental e específica no desenvolvemento de determinadas materias, como é o caso da materia de Aplicacións informáticas no ciclo de Administración e finanzas; nos ciclos de informática, na familia profesional de edificación e obra civil, etc. Malia isto, un programa informático non é asimilable a un libro didáctico canto ó seu prezo unitario, moi superior o dun libro, e canto ó seu uso, normalmente prolóngase durante varios exercicios. Un programa informático normalmente mantense operativo durante varios exercicios, requirindo actualizacións anuais, cun prezo que é sensiblemente inferior á compra do programa.

Pódese dar o caso da adquisición dun software para a súa proba durante un curso nun determinado ciclo e que durante o seu desenvolvemento se considere que non é válido na súa aplicación docente para os sucesivos cursos. Nese caso si que se debería imputar como gasto do exercicio, sempre xustificándoo debidamente (ver apartado 6.4., modelo de certificado n°2).

Conclusión: a adquisición dunha licencia informática é un ben inventariable. O software para proba, sempre que só se utilice durante un curso e se xustifique suficientemente, e as actualizacións do software, son gasto do exercicio.

ÚTILES E FERRAMENTAS: PROCEDEMENTO DE REGULARIZACIÓN.

O Plan Xeral Contable (RD 1643/1990), na Norma de Valoración terceira di que os útiles se consideran como inmobilizado material tendo en conta o seguinte: os utensilios e as ferramentas que non formen parte dunha máquina e os medios auxiliares nos que o período de utilización se estime non superior a un ano débense cargar como gasto do exercicio. Se o período de utilización é superior a un ano, recoméndase, por razóns de facilidade operativa, o procedemento de regularización anual, mediante reconto físico; as adquisicións rexístranse como inmobilizado, regularizándose ó final do exercicio, en función do inventario practicado, con baixa razoable por demérito, con cargo a gastos do exercicio. Se os utensilios e as ferramentas se incorporan a elementos mecánicos (máquinas), sométense ás normas valorativas e de amortización aplicables ós ditos elementos. Tamén é aplicable nesta partida o principio de importancia relativa, que di que se pode rexistrar como gasto unha partida que puidera ser tamén incluída como inmobilizado, debido á escasa importancia que o importe da partida poida ter en relación ó conxunto.

A norma fai dúas distincións:

1- Se os utensilios, as ferramentas ou os medios auxiliares forman parte dunha máquina, é dicir, se se incorporan a elementos mecánicos, sométense ás normas de valoración e de amortización aplicables ós ditos elementos.

2- Se non forman parte dunha máquina, hai dous casos:

- Cunha vida útil inferior a un ano considérase gasto do exercicio.
- Cunha vida útil superior a un ano considéranse bens inventariables, e pódese aplicar o procedemento de regularización anual.

Proceso:

Primeiro deberemos establecer se o útil ou a ferramenta teñen un período de utilización normal, na actividade á que se van destinar, inferior ou superior a un ano. Se a vida útil é inferior a un ano debemos xustificalo, por exemplo, mediante certificación do responsable do departamento ou taller, explicando as circunstancias e detallando os elementos (ver apartado 6.4., modelo de certificado n° 3).

Establecemos un importe mínimo para considerar útiles e ferramentas como de escasa importancia polo seu valor unitario en relación ó conxunto (conxunto fai referencia ó total das compras de ferramentas durante un período, exercicio ou curso). Non existe un criterio establecido para fixar un prezo mínimo; entendemos que un prezo mínimo ten que ir en función do tipo de material que se utiliza na actividade. Pode ser razoable establecer un prezo de 30,00 euros para as pequenas ferramentas do tipo de alicates, desaparafusador, martelos, etc., que é de doado desgaste e extravío, sempre que o valor conxunto deste material no sexa moi significativo dentro do conxunto de ferramentas e útiles adquiridos durante o curso. Por exemplo, os útiles e ferramentas adquiridos no ciclo de Madeira durante o curso foron por importe de 3.000 €; o importe total da

compra de alicates, martelos, brocas, etc. (nos que o valor unitario é inferior a 30,00 euros) no exercicio é de 250,00 €. O dito importe é de escasa importancia con respecto ó total das compras de útiles e ferramentas.

Para os útiles e as ferramentas que non encaixen no mencionado anteriormente, é dicir, cunha vida útil superior a un ano, e cun valor que non é de escasa importancia, podemos utilizar o procedemento de regularización anual que consiste en realizar un reconto inicial, cuantificar as compras do exercicio e realizar un reconto final, co que se obtén o consumo ou gasto do material durante o exercicio.

REGULARIZACIÓN DE INVENTARIOS DE ÚTILES E FERRAMENTAS, TAMÉN APLICABLE A REPOSTOS E MATERIAIS AUXILIARES

PROCESO DE REGULARIZACIÓN DE FERRAMENTAS

Para realizar o proceso de regularización de inventario de ferramentas necesítase a seguinte información ou datos:
Existencias iniciais. As existencias ó comezo do ano natural, a través do seu reconto físico.
Compras do exercicio. Detalle nas facturas de compras do exercicio.
Existencias finais. Ó final do ano natural, realizando a súa contaxe física.

Se cando decidimos implantar o sistema de regularización, ao ser a primeira vez, nos atopamos nun exercicio en curso e non dispomos do dato das existencias iniciais, caben dúas alternativas.

1- Implantar este proceso no exercicio a partir do que podamos realizar ou dispor do reconto inicial de existencias. Por exemplo: estamos en outubro do exercicio 2011 e, como non dispomos das existencias iniciais do exercicio 2011 (existencias a 1 de xaneiro do 2011, ou o que é o mesmo, existencias finais a 31 de decembro de 2010), acordamos iniciar o sistema de regularización para o exercicio 2012; para iso realizámos o reconto a 31/12/2011 ou a 1/1/2012 (obtemos as existencias finais do exercicio 2011, que equivalen ás existencias iniciais do ano 2012); durante o exercicio 20012 cuantificamos tódalas compras de existencias de útiles e ferramentas, e a 31/12/2012 realizamos reconto físico final de existencias e procedemos a calcular o consumo do exercicio 2012 (as existencias iniciais mailas compras e menos as existencias finais é igual ó consumo ou importe que imos imputar como gasto do exercicio por regularización de ferramentas.)

2.- Iniciamos o proceso durante o ano en curso sen dispormos do reconto de existencias iniciais. Nese mesmo momento realizamos un reconto (por exemplo en setembro), cuantificamos as compras de setembro a decembro e realizamos, o 31/12/2012, o reconto físico de existencias finais do exercicio 2012. Posteriormente calculámos o consumo do período setembro-decembro de 2011 (existencias iniciais a 30/9/2011 mailas compras de outubro a decembro e menos as existencias finais a 31/12/2012 igual

ao consumo ou gasto do período outubro-decembro do exercicio 2011). Este consumo ou gasto extrapolámolo a todo o exercicio e danos o consumo total (se en tres meses consumimos X, en 12 meses consumimos Y).

A realización do inventario físico de útiles e ferramentas efectuado polo centro consiste en levar a cabo unha contaxe física de unidades, nunha data establecida.

PLANIFICACIÓN DO RECONTO

- Designar o persoal encargado do reconto físico; o responsable do reconto debe ser a persoa responsable do departamento, titor ou persoa responsable da compra do material obxecto do reconto.
- Coñecer a natureza, as características técnicas e os compoñentes dos útiles e das ferramentas que imos contar (require a persoa encargada do material e a revisión das facturas de compras do exercicio).
- Coñecer con antelación a situación física dos útiles, as ferramentas e as pezas de recambio.
- Nos días previos á data fixada para o reconto e co fin de facilitalo, o persoal encargado deberá organizar o material obxecto de reconto.
- Confeccionar unha folla de reconto. Esta folla deberá reflectir como mínimo: prenumeración correlativa; código, identificación e descrición do artigo; localización; cantidade, número de unidades; comentarios sobre incidencias (obsolescencia, etc.) e prezo.
- Para asegurar a exactitude do reconto é recomendable comprobar a adecuada situación dos artigos, a súa repetición e a sinalización do contado para evitar a duplicidade do reconto.

EQUIPOS PARA PRÁCTICAS DE MONTAXE, DESMONTAXE, SIMULACIÓN, DIAGNÓSTICO, INSTALACIÓN, ETC.

Corresponden a bens inventariables que, por seren destinados a un uso especial ou peculiar, dentro do ensino, poden ter unha vida útil inferior ó uso que sería normal pola súa natureza noutra actividade. Estes bens son utilizados en prácticas de determinadas ensinanzas profesionais como equipos de proba, montaxe e desmontaxe, en simulación de erros, etc.

Tres matizacións

Os equipos destinados á proba, montaxe e desmontaxe, simulación de erros, etc., deben estar perfectamente identificados e, no que respecta ó seu uso e vida útil, débese xustificar cos medios de proba necesarios que permitan verificar a realidade do seu destino e a súa vida útil (ver apartado 6.4, modelo de certificado n°1).

Pode haber equipos cun uso que, aínda que sexa distinto ó normal pola natureza do ben, se realice durante varios cursos académicos, polo que se debe considerar como un ben

inventariable e a súa amortización económica pode ser similar ó que lle correspondería no seu uso normal.

Tamén se podería considerar a utilización de equipos en desuso ou de segunda man para estas prácticas de montaxe, desmontaxe, simulación de avarías, etc., que teñen un prezo sensiblemente inferior ó dun novo, e sería máis razoable á hora de xustificar unha vida útil inferior a un ano (imputable como gasto), aínda que ó seren equipos non actualizados pode ir en contra do criterio docente, que é o que prevalece.

Proceso
Primeiro deberemos establecer (estimar, con base na experiencia) se o elemento ten un período de utilización, na actividade á que se vai dedicar, inferior ou superior a un ano. Pódense dar tres casos:
1.- Se a vida útil estimada é inferior a un ano ou curso académico imputámolo como gasto pola totalidade no ano da súa adquisición. Para iso debemos xustificar, por exemplo mediante certificación do responsable do departamento, que o desgaste debido ó seu uso e á natureza do elemento é, con base na experiencia, inferior a un ano ou curso académico, póndolle unha etiqueta identificativa, identificando a factura de compra, identificando a factura do equipo que substitúe a este e realizando un reconto dos mesmos ó final do exercicio (ver apartado 6.4., modelo de certificado n°1).
2.- Para os equipos cunha vida útil estimada superior a un ano, pero sensiblemente inferior ó que figura nas táboas fiscais, por exemplo, cunha vida útil estimada económica de 2 ou 3 anos, e que segundo as táboas fiscais sexa de 6 ou 8 anos, podemos utilizar o método de amortización económica (ver apartado 6.4., certificado modelo n°2).
3.- Se a vida útil estimada do equipo é similar á que lle correspondería no uso normal pola súa natureza, utilizamos calquera dos métodos de amortización fiscal propostos no apartado 2.2.

Se se utilizan moitos equipos con esta finalidade e o control individual dos elementos se fixera difícil, poderíase considerar aplicar o método de regularización anual de inventario (ver apartado 2.6).